

Кир постоя насмешливо загледан над него, но се сепна тѣй като помисли, че му е прилошало.

— Орфей, — наведе се той галено, — какво ти е?

— Нищо, — извърна се леко Орфей. — Стана ми и мило, и мъчно като видях тази тревница.

— Е, остави, тук тревата е отъпкана и замърсена, ще идем зад селото, там има хубави ливади...

Орфей беше като замаян. Тук, в тази далечна земя, пред малкото рибарско селище със схлупени къщурки и с прости добродушни хора, той се чувствуваше като в своя роден край. И там хората са такива бедни и добри, и там къщурките са такива малки и схлупени. Орфей стана, дълбоко развълнуван и натъжен от това, че все пак той не е у дома си, в своите родни планини.

Навлязоха в селището. И изведнѣж от къщурките наизскачаха жени, мъже и деца. Те гледаха изумени този красив, малко бледен благороден младеж, но с още по-голямо изумление те гледаха Кира. Как и откъде Кир се е сприятелил с такъв знатен момък? И къде отиват те? Белким на гости на старата Кирова майка?... Да, двамата момци завиха и влязоха в малкото Кирово дворче. Старата стоеше на прага — тя чакаше, просълзена от радост и умиление. Но като видя Орфея, тя разтърка очите си за да разбере че това не е лъжа. Наистина, тя очакваше да види някакъв богат момък, но такъв знатен гост, толкова разкошно и скъпо облечен, тя не можеше и да си представи в своя беден дом. Тя стоеше като скована и не знаеше какво да продума. Орфей се приближи до нея, хвана сухата ѝ напукана ръка, прилепи се галено до нея и рече тихо и сърдечно:

— Ето, ние дойдохме, майко.

— Добре си дошъл, синко, — отпусна се изведнѣж тя и си пое свободно дѣх. Простите и си-